

TEKEN VAN DRIE
EN DE CODEX BESCHERMERS

Eerste druk 2005
Tweede druk 2013
Derde druk 2014
Vierde druk 2015
Vijfde druk 2019
Zesde druk 2023

© 2023 L.A. Dawn
© 2023 Kabook Uitgevers
Omslagontwerp Albadoro Publishing
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in
enige vorm, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste
titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

L.A. DAWN

TEKEN
VAN DRIE
EN DE CODEX BESCHERMERS

Verschenen in de Young Adult Fantasy-reeks
Teken van Drie:

Teken van Drie en de Codex Vetus

Teken van Drie en de Codex Beschermers

Teken van Drie en de Stella Maris

Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak

HOOFDSTUK I

ORDE VAN DRIE

William staarde geïrriteerd naar het glazen voorwerp in het midden van de tafel. Zijn wilde haren staken alle kanten op, alsof ze een eigen leven leidden. Met zijn handen probeerde hij ze te temmen. William van Velsen zat al zeker een half uur naar de glazen bol te turen. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en keek toen naar Elena, die aan de overkant van de tafel zat. Ze draaide nerveus aan een pluk haar en wees voorzichtig naar de oudere vrouw.

Theresa McFindlay stond op, liep naar William en greep, voordat hij iets kon zeggen, zijn schouder vast. ‘Focus!’ riep ze.

Elena schudde haar hoofd en pakte de glazen bol van tafel. ‘Kijk, William,’ zei ze. Ze schoof de glazen bol onder zijn neus. ‘Wat gaat er door je heen als je dit ziet?’

William voelde zijn zenuwen trillen.

‘Ontspan een beetje,’ drong Theresa aan en drukte haar nagels pijnlijk hard in Williams schouder.

‘Adem rustig in en uit, zoals ik je heb geleerd.’ William knikte, stak zijn rechterhand uit en pakte de glazen bol vast. Charlotte, die nog steeds aan tafel zat, schoof nerveus op haar stoel heen en weer.

‘D-dat gaat n-nooit goed,’ stamelde ze.

Ro, naast Charlotte, sloeg een arm om haar heen. ‘Laat hem,’ mompelde hij.

‘Altum Elica,’ fluisterde William. De glazen bol trilde, heel even, kwam toen een stukje omhoog en begon plotseling wild om zijn as te tolleren. William kneep zijn ogen samen, greep naar de bol, maar het ding vloog omhoog, dwars door het met riet bedekte dak. Het volgende moment viel de glazen bol terug naar beneden. Elena dook net op tijd opzij. De bol raakte de vloer, stuiterde meteen terug en vloog in een horizontale lijn recht op Ro af. Net voor het glazen ding zijn hoofd raakte, hief Theresa haar rechterhand op. ‘Verea Lomea,’ fluisterde ze. Een centimeter voor Ro's neus stopte de bol abrupt. Het bewoog zich sierlijk en langzaam door de lucht.

‘Bedankt, mam!’ riep Ro uit.

Theresa knikte. ‘Wat hebben jullie geleerd?’

William haalde zijn schouders op.

‘Niets? Verkeerde spreuk, William. Je moet je beter concentreren, voor de zoveelste keer. Bescherm je eerst tegen je eigen angst, en de rest komt vanzelf goed.’

Williams gezicht kleurde rood.

‘Maar ik kan er niets aan doen,’ mompelde hij.

Theresa schudde haar hoofd en tikte Elena op haar schouder.

‘Mevrouw Elena Meertens, wil jij het nog eens uitleggen? Voor de tiende keer? Laat het ons zien...’

Elena knikte. ‘Ibis exis,’ sprak ze beslissend en de glazen bol daalde zachtjes af op haar handpalm.

‘Prachtig. Zo moet het. Elena, leg William opnieuw uit hoe jij dit doet...’

‘Oké,’ zei Elena. ‘Als je dit ziet, William, wat gaat er dan door je heen?’

‘Een glazen bol.’

Elena schudde haar hoofd. ‘Het is een ballon. Heel licht. Zo licht dat het bij het minste zuchtje wind wegwaait.’

‘Natuurlijk,’ mopperde William.

‘Een ballon. Serieus. Kijk maar eens...’

William fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik haat dat ding.’

‘Stop! Klaar voor vandaag. Dit gaat weer helemaal fout.’ Theresa liep rood aan. ‘Sorry. Kunnen jullie ons even alleen laten?’

Charlotte sprong van haar stoel en liep snel achter Ro de deur uit. Elena plaatste de glazen bol in het midden van de tafel en sjokte naar buiten.

‘William,’ begon Theresa hoofdschuddend. ‘Hoeveel keer moet ik het nog zeggen? Hoe vaak hebben we dit al besproken?’

William balde zijn vuisten, voelde een nieuwe aanval opkomen. ‘Ik kan er toch niets aan doen wat ik denk, toch?’

‘Dat blijf je herhalen,’ zei Theresa. ‘Maar het is wel jouw reactie. Jij bent degene die woedend wordt. Niet ik, niet Elena, niemand anders. Jij brengt deze aanvallen op jezelf, de bol heeft je niets aangedaan.’

William mompelde een scheldwoord, maar Theresa negeerde het.

‘Je angst wekt woede op. De Orde van Drie mag niet bang zijn. Dat is zwak.’

William bromde en haalde zijn schouders op.
'Ik ben niet zwak.'

'Wat had er kunnen gebeuren denk je, als ik je niet had gestopt?'

'Dat zullen we nooit weten.'

'William, ik wil je helpen. Maar eerst moet jij leren je emoties onder controle te houden. Vanaf morgen geef ik je een weekje vrij om daar eens goed over na te denken.'

'Prima!' William stooft omhoog en liep stampvoetend het huisje uit.

'Trek het je niet aan, William,' Elena stond achter de deur en sloeg een arm om hem heen.

'Theresa kan soms, nou ja, behoorlijk streng zijn.'

William trok zijn wenkbrauw op. 'Soms?'

'Ze wil het beste voor ons.'

'Dat zegt ze. Gelukkig ben jij er. Anders was ik allang weg.'

Elena drukte een kus op zijn wang.

'Weet je,' begon William. 'Sinds mijn terugkeer naar Greysdale, is het twee jaar geleden?'

Elena knikte.

'Nou, we zijn alleen maar bezig met trainingen. Soms weet ik gewoon niet meer waar ik sta. Of ik mezelf ben kwijtgeraakt. Gelukkig ben jij er.'

William sloeg een arm om haar schouder en trok haar mee.

‘Dat is zo lief!’ Elena's wangen kleurden roze.

‘Kom mee, schatje...’ zei William. ‘... laten we een stukje wandelen. Even alleen met z’n tweeën.’

Elena glimlachte en samen liepen ze over de modderige weg, richting het maïsveld, naar het bos verderop.

‘Weet je...’ begon William toen ze midden in het maïsveld stonden. ‘Ik heb eens goed nagedacht. Over ons, over alles, snap je?’

Elena stopte en trok William dicht tegen zich aan.

‘Ja,’ zei ze zacht. ‘Ik denk het wel. We zijn best een sterk duo samen.’

‘Heb jij een soort betovering op me uitgevoerd?’

Elena giechelde. ‘Doe niet zo overdreven. Bij jou werkt dat niet.’

‘Ik vermoed dat je liegt.’

‘Misschien een beetje,’ fluisterde Elena.

‘Dat wist ik wel.’

‘Maar het mag niet. Jij en ik...’ zei ze somber.

William fronste zijn wenkbrauwen.

Elena pakte zijn hand vast. Hand in hand liepen ze door het veld richting het bos. Overal klonk het geluid van tjilpende vogels in de takken. Af en toe ritselde er iets voor hun voeten weg, en eekhoorns keken vanaf hoog in de bomen toe naar de twee voorbijlopende tieners.

‘Toch moeten we het Theresa vertellen,’ zei Elena.

‘Nee. Waarom? Het is haar zaak niet.’

Elena zuchtte.

‘Ben je bang voor haar? Laat je niet leiden door anderen. We kunnen prima zelf beslissen!’

Elena liet haar hand los en staaarde naar haar blote voeten en de mossige grond waarop ze stonden.

‘Ons lot staat vast. Wij zijn gekozen als De Drie, we hebben een taak en dat kunnen we niet negeren.’

‘En je zus dan? Weet Theresa ook van Charlotte?’

‘Huh? Wat bedoel je?’ vroeg Elena.

‘Kom op zeg. Charlotte en Ro? Die twee hebben iets met elkaar.’

Elena schudde haar hoofd. ‘Nee, echt niet. Mijn tweelingzus heeft geen geheimen voor mij.’

‘Serieus? Het is overduidelijk. Vraag haar maar eens. Zeggen ze iets? Nee, en daarom moeten wij het ook stil houden.’

‘Nee, echt niet. Ik geloof het niet,’ mompelde Elena. ‘Maar kom op, we hebben zo les. Ik ga vast terug naar het dorp.’

‘Zoals jullie weten,’ vervolgde Theresa. ‘Het draait niet om de grootte of het gewicht van iets. Elena, waar draait het wel om?’ Ze stond op van haar stoel en liep naar Theresa, die voor een schoolbord stond.

Haar blik gleeed over de tafel. Naar William, naar Ro, en bleef hangen bij Charlotte. Zou William gelijk kunnen hebben? vroeg ze zich af. ‘Hallo? Elena, gaat het wel goed met je?’ vroeg Theresa.

‘Eh,’ begon Elena. ‘Ja...’ Met trillende stem vervolgde ze haar toespraak: ‘Hoe een object eruitziet, bepaalt ons oordeelsvermogen. Daarom moeten we objecten opnieuw beoordelen.’

Theresa knikte.

‘Dat is – dat is juist, mevrouw Meertens. Maar ik zou het waarderen als jullie niet alles zo

letterlijk herhalen. Maar begrijpen waar we het hier over hebben. Ga maar weer zitten!’

Elena liep terug naar haar plaats. Weer wierp ze een blik op Charlotte, die naast Ro zat. Charlotte hing over de tafel alsof ze bijna in slaap zou vallen. Ze ondersteunde haar hoofd, sloot haar ogen en gaapte.

Theresa liep naar haar toe en tikte op haar schouder. ‘Slaap je?’

Charlotte schoot omhoog en verschoot van kleur. ‘Nee, nee, hoor!’

‘Goed, leg ons dan maar eens uit wat de Orde van Drie is.’

‘De uhm, d-de orde v-van drie. Uh, zijn de be-be-wakers...’ stotterde ze. ‘Z-ze zijn uit-verkoren om... nou ja, om het boek der schepping en vernietiging te beschermen.’

‘Let op je ademhaling,’ merkte Theresa op. Charlotte knikte.

‘Ga verder...’

Charlotte haalde diep adem. ‘De Codex is opgedeeld in drie boeken. Ieder deel heeft zijn bewaker. De Codex Vetus, de Codex Secundus en de Codex Trias vormen samen de Codex Universum.’

‘Goed.’

Charlotte glimlachte. ‘De Orde van Drie bewaakt deze boeken. Op leven en dood...’ Theresa fronste haar wenkbrauwen. ‘Maar dat vroeg ik niet,’ zei ze bits. ‘Wat was mijn vraag?’

‘Uhm, wat de orde is?’

‘Ja, dus?’

Charlotte keek naar beneden en haalde haar schouders op.

‘Lijkt bijna alsof je in slaap valt, Charlotte. Wat of wie is daarvan de reden?’ Theresa wees naar de jongen naast haar. Direct stond hij op, bleek als een spook.

‘Sorry, moeder, mijn fout,’ zei Ro. De jongen met de donkere, intense ogen keek smekend naar zijn moeder. Charlotte stond nu ook op en pakte met haar linkerhand de hand van Ro vast. ‘O my God...’ fluisterde Elena.

‘Zie je? Ik zei het toch,’ mompelde William terwijl hij Elena een duwtje gaf. Theresa gebaarde dat ze mochten gaan zitten. ‘Ik kan jullie toch niet tegenhouden. Wat ik wel vraag, is dat jullie je aan de regels houden. De bewakers van De Drie mogen onderling geen relaties hebben. Maar Ro, jij bent geen bewaker.’ Elena werd knalrood en bedekte haar

gezicht met haar handen. Theresa ging verder met haar verhaal. 'Ro, mijn zoon, en jij, Charlotte Meertens, hebben mijn zegen. Ro, jij zult de beschermer zijn van Charlotte. Charlotte, jouw hoofddoel is het bewaken van je toegewezen boek: De Codex Secundus.' Plots draaide Theresa zich om naar William, die nerveus op zijn stoel heen en weer schoof. Ze stak haar kromme wijsvinger uit en wees eerst naar Elena en vervolgens naar William.

'Jullie mogen echt nooit, maar dan ook echt nooit, een relatie beginnen. Het is jullie verantwoordelijkheid om de boeken afzonderlijk te bewaken. Deze regel geldt vanaf het moment dat we de Codex Trias vinden. Begrepen?'

HOOFDSTUK 2

DE OPSTAND

De woorden van Theresa bleven in het hoofd van William rondspoken. Sinds het verbod kon hij Elena gewoon niet uit zijn gedachten zetten. Hoewel ze zich afstandelijker gedroeg dan ooit, voelde hij haar blik als een prik in zijn rug telkens als ze in de buurt waren.

William had al twee weken geen les gehad. Hij had een smoes bedacht die hij zelf behoorlijk slim vond: "Ik heb wat rust nodig om me beter te kunnen concentreren en anders te leren denken." Dat had hij Theresa wijsgemaakt. Na deze opmerking gaf ze hem zelfs een schouderklopje.

William zocht naar een manier om zich los te maken, weg van Theresa en de saaie trainingen. Hij snakke naar vrijheid. Hoewel hij blij was dat hij voorlopig van de lessen af was, voelde hij

zich toch buitengesloten. Soms wist hij niet eens meer waar hij echt bij wilde horen. Steeds vaker be kroop hem die onzekerheid, alsof hij niet meer wist wie hij werkelijk was.

Een andere stem weerklonk in William's gedachten, een diep en zwaar geluid dat steeds duidelijker en luider werd. William zuchtte en dwaalde af. Hij zat op een boomstam, recht voor zijn huisje dat hij had gebouwd van klei, waarvan de deur wijd openstond.

Bij zijn terugkeer naar Greysdale hadden de bewoners hem dit huisje gegeven. Het stond naast het huis waar Elena en Charlotte hun plek hadden gevonden. Maar zijn plek was kleiner, niet meer dan één kamer. Daarmee moest hij het doen. Er lag een flinke baal stro aan de ene kant van de muur, bedekt met wat doeken zodat het dienstdeed als bed.

In een hoek lagen houtblokken naast wat opgestapelde stenen, waar een vuur brandde. Het was zijn zelfgemaakte openhaard. Maar William had gemerkt dat het niet werkte zoals hij wilde: telkens als hij vuur probeerde te maken, vulde de kamer zich met rook. Daarom liet hij altijd de voordeur openstaan. Verder stond de kamer vol met kannen en aardewerken